

Mária már régóta egyedül élt. Férje harmincöt év házasság után, betegségben halt meg. Azóta a lakás tele volt csenddel. Máriát senki nem látogatta, még ünnepek idején sem. Miután hitvese meghalt, egy ideig a szomszédok átjártak hozzá. De ő senkit nem akart látni, elutasító és hideg volt. Így aztán ezek a találkozások szép lassan elmaradoztak.

December eleje volt még csak, de az utcák és az üzletek már a karácsonyt várták. Máriát ez nagyon idegesítette, utálta az ünnepet. Neki már régóta nem szólt a szeretetről, de nem is volt senki, akivel ünnepelhetné. Így ebben az időszakban igyekezett elkerülni a feldíszített utcákat, tereket, boltokat.

A házban, amelyben lakott, szokás volt, hogy karácsony előtt kicsit meghittebbé teszik környezetüket. A lépcsőkoriátot girlanddal borították, apró díszeket aggattak szerte az előtérben, és még egy kis karácsonyfát is feldíszítettek. Szenteste előtt egy nappal pedig összegyűlt egy népes társaság, és mint egy nagy család, ünnepeltek. Mindenki hozott valami kedvességet: süteményt, rágcsálnivalót, forralt bort, teát. Még kis meglepetést is adtak egymásnak. Ilyenkor hangos nevetés szűrődött ki az ajtón. Eleinte hívták Máriát is.

„Gyere, Marcsi! Meglátod, hogy jól fogod érezni magad. Nem baj, ha nem hozol semmit, a lényeg, hogy együtt legyünk!” – kérelték.

Mária viszont hajthatatlan volt. Nem volt kíváncsi a lakókra, a hangoskodásra. Maradt otthon a saját csendjében, férje emlékével. Az együtt töltött évekre gondolt, milyen boldogok voltak. A közös karácsonyokra, a mézeskalács illatára, ami férje kedvence volt. A nagy beszélgetésekre a fa körül. Elszorult a szíve, sírás fojtogatta.

Még szeptember közepén egyszer hangos zajokat hallott. Kinézett az ajtó kukucskálóján, és egy családot pillantott meg.

Új lakók! Remek. És még gyerekük is van, hallgathatom őket egész nap. – gondolta magában. Már egy hete ott lakott a család, amikor egy délután csengettek nála. Kinézett az ajtón, és látta, hogy új szomszédai azok. Nem volt rájuk kíváncsi, így bement a nappaliba, és újságot olvasott. Azután még párszor próbálkoztak, de végül letettek róla, hogy megismerjék. A feleséget, Violát viszont nagyon bántotta a dolog. A szomszédoktól kérdezősködött, akik egybehangzóan arra bíztatták, tegyen le arról, hogy Máriával megismerkedik.

„Velünk se beszélget, néha kimozdul boltba, de aztán siet is vissza. Bezárkózik a lakásába, és senkivel sem áll szóba. Még a karácsonyi ünneplésre se jött el soha. Azóta ilyen, amióta szegény férje, Dénes meghalt. Azelőtt mindenkivel kedves volt, a házbéli gyerekeket sütivel kínálta. Dénes meghalt, és egyszerre komor és barátságatlan lett. Pedig neki is segítene, ha kicsit beszélgetne, meg kimozdulna néha...” – mesélte az egyik lakó, Judit, Violának.

Karácsony reggel volt, és lehullott az idei első hó. A gyerekek örömeiben ugrándoztak, és kérték anyjukat, menjenek el szánkózni. Viola készítette a karácsonyi ebédet, így nem ért rá. Férje, Gábor viszont összeszedte a gyerekeket, és lementek. A nő egyedül maradt a lakásban, a karácsonyi illatok között. Máriára gondolt. Egyszerűen nem tudta kiverni a fejéből. Vajon, neki hogyan telhet az ünnep? Főz egyáltalán? Milyen magányos lehet, szegény. Violának hirtelen ötlete támadt. Mindenáron segíteni akart idős szomszédjának, hiszen ő látta, hogy csak megtört. Mélyen, legbelül nagyon jó ember, és nagyon egyedül van. Gyorsan összeszedte magát, betette a pulykát a sütőbe, és egyszeriben csodálatos menüt eszelt ki. Mire férje és gyerekei hazaértek, már majdnem el is készült. Behívta Gábort a konyhába, és leültette.

„Máriáról akarok veled beszélni. Kitaláltam valamit.” – kezdte. Férje kissé morcosan nézett. Sokszor mondta már feleségének, tegyen le arról, hogy ezzel az idős nővel jóban legyen. Ha a

ház régi lakóival sem áll szóba, velük ugyan miért tenné. Aztán mivel látta, hogy felesége nagyon is kitartó, és nem adja fel, egy idő után már nem is mondott semmit. Most sem szólt, mert nagyon szerette Violát, és azt is tudta, hogy hatalmas szíve van.

Mivel a nő biztos volt abban, hogy ezúttal férje is a segítségére lesz, folytatta:

„Nagyon sajnálom Máriát. Miután lementetek, azon töprengtem, vajon neki hogyan telik a karácsony. Hiszem, hogy igazából csak segítségre van szüksége. A házban azt mesélték, régen nagyon rendes asszony volt. De hol van most ez benne, Gábor? Szerinted, ennyire ki tudja magából valaki írtani a kedvességet? Én nem gondolom. Annál az asztalnál elférünk eggyel többen is. Az étel bőven annyi, hogy jut másnak is belőle. Hívjuk át ebédelni, ne legyen egyedül.”

Gábor nem hitt ebben az egészben. Majd pont velük lesz kedves, amikor mindenkivel barátságosan. Ennek hangot is adott, de felesége folytatta:

„Karácsony van. A szeretet ünnepe. Én mindig úgy gondoltam, hogy ha te szeretetet adsz, azt is kapsz vissza. Lehet, hogy ez naiv gondolat. De én mégis meg akarom próbálni. Próbáljunk meg beszélni vele, azzal nem veszíthetünk semmit!”

Gábor nem kérlelte tovább feleségét. Átmentek a szemben lévő ajtóhoz, és bekopogtattak. Mária a szobában éppen férje képét nézegette. Megint előtörték az emlékek, és sírni akart. Magányosan, csendben akart ünnepelni. Kopogtatás zavarta meg az emlékezésben, de nem szeretett volna senkit sem látni. Ám a vendégek kitartóak voltak, és egy idő után már néha a csengőt is nyomták.

Gábor egyre türelmetlenebb lett. Toporgott az ajtóban, és kérte Violát, menjenek haza. Mária úgysem jön ki, ha eddig nem tette. Már a nő is egyre inkább feladta, és hajlott arra, hogy menjenek vissza a saját lakásukba. Ám ekkor zörrent a zárban a kulcs. Mária ott állt előttük. Haja szépen összefésülve egy konttyá, ruhája tűélesre vasalva. Ráncai komoran húzódtak arcán, de azért néhol még fellelhető volt a régi mosolyok nyoma. Violának rögtön eszébe jutott, milyen szép nő lehetett egykor.

Ahogy ott álltak, egyikük sem tudta elkezdni. Igazán el sem hitték, hogy egyszer a nő ott áll majd előttük. Mária egyre türelmetlenebbül álldogált, és talán fázott is kicsit. Viola szólalt meg végül:

- Mi vagyunk a Balogh család, a szomszédai.

- Igen, tudom. – felelte rá Mária olyan szúrósan, mintha siettetni akarná őket.

- Azért jöttünk, mert láttuk, hogy nincsen senkije. Szeretnénk, ha a karácsonyt nem egyedül töltené. Az asztal körül van még egy hely és az ebéd is annyi, hogy bőven elég mindannyiunknak. A gyerekekkel sütöttünk mézeskalácsot is.

A mézeskalács hallatán Máriát ismét a sírás fojtogatta. Dénes jutott eszébe, és az esetlenül díszített mézeskalácsok, amit mégis annyira szerettek. Hiszen közösen csinálták. Azóta nem is evett mézeskalácsot, pedig imádta. Kicsit felengedett a szíve, de azért komoly maradt.

„Majd meglátom!” – vetette oda, és ezzel becsukta az ajtót.

Viola majdnem sírt, de nem tudta eldönteni, hogy mitől. A boldogságtól-e, amit attól érzett, hogy Mária végre szóba állt velük, vagy a szomorúságtól, amiért látta, hogy ez a nő mennyire magányos. Akármennyire is titkolta, látszott rajta, hogy ez a kedvesség jólesett neki.

A nap többi részében aztán már nem is jutott eszükbe a találkozás. Viola szépen megterítette az ebédlőben, a legszebb terítőt vette elő. Gyönyörű fehér volt, még nagymamájától örökölte.

Ekkor megint eszébe jutott Mária. Vajon csak jóindulatból mondta, hogy még meglátja, vagy komolyan elgondolkodott rajta... Mindegy is, gyorsan kitette az evőeszközöket, poharakat, hiszen még fel kell díszíteni a fát is.

Náluk ez közös családi program volt. A gyerekek is élvezték, hogy a különböző színekben pompázó gömböket, csillagokat, és egyéb díszeket maguk aggathatják fel a fára. Nézték, hogy az egyszerű zöld fából hogyan lesz díszes fenyő. Férje beállította a fát a szoba közepére, és ők a gyerekekkel elkezdtek díszíteni. Még csak alig pár dísz volt rajta, amikor kopogtak. Violának hirtelen elkezdett gyorsan kalimpálni a szíve, majd kiugrott. Izgalommal telt boldogság kerítette hatalmába, és szinte szaladt az ajtóhoz. Ahogy kinyitotta, ott állt Mária. Egyszerű, de mégis csinos ruhában, kezében pedig valami dobozt szorongatott. Viola legszívesebben megölelte volna, de aztán mégsem tette, csak beengedte az asszonyt.

„Üljön le itt a nappaliban nyugodtan, nemsokára hozom az ebédet. A gyerekekkel feldíszítjük a fát előbb, nem sok idő, tényleg.”

Mária csak helyeslően bólintott. Letette maga mellé a dobozt, és körbenézett. Baloghék lakása nem volt hivalkodó. A falak mályvaszínűek voltak, a kanapék világosszürkék. Otthonosnak gondolta. Aztán a karácsonyfára emelte tekintetét. Mindenféle színben pompázott. Elszorult a szíve. Ő nem állított fát mióta férje elment, de azelőtt éppen ilyen volt az övé is. Nézte, ahogy a gyerekek lelkesen díszítik, és közben azon töprengett, mit is keres ő ott. Miért akarta ez a család annyira, hogy velük töltsse a karácsonyt? Hiszen ez családi ünnep, ő meg egyáltalán nem tartozik a családhoz. Arra gondolt, hogy ezek az emberek alig ismerik, mégis azt szerették volna, hogy ezt a napot velük töltsse. Milyen gonosz és barátságtalan volt velük, pedig ezt egyáltalán nem érdemelték meg. Ekkor a sok rossz és bánat egyszerre eltűnt a szívéből, és felengedett. A karácsony szelleme megérintette talán... Felállt a kanapéról, és ő is elkezdte díszíteni a fát velük együtt. Felszabadult volt, és boldog. Leültek az asztalhoz, jót ettek, beszélgettek, nevettek. Olyan lett minden, mint a férje halála előtt. És az a mézeskalács... Épp olyan íze volt, mint az övének. Az ajándékát is átadta, mert hát azzal is készült. Nem nagy dolog, de remélem örültök neki – mondta, miközben szaloncukorral teli dobozt nyújtott át. Ettől a naptól kezdve visszatért régi önmagához. Újra mindenkivel kedves volt, süteménnyel kínálta a gyerekeket. A karácsony előtti ünneplésen minden évben részt vett, és a mézeskalácsot Violával együtt sütötték. Hány év, és mennyi élettörténet választotta el őket egymástól, és mégis Viola volt az, aki újra fel tudta melegíteni Mária szívét...